

PLOAIE DE NOIEMBRIE

Julia Henriette Kakucs

Astazi dimineata am ajuns pe peron cu doua minute mai tarziu decat porneste trenul regional si cu cinci minute mai devreme decat soseste metrourul ce ma ia cu el. Iata un exemplu perfect de a nu fi *la timpul potrivit la locul potrivit...*

Vantul rece m-a alunga in gura larga a scarilor si ma face sa regret ca nu-mi aruncasem in fuga ceva - o bereta, o sapca, o palariuta - pe cap ca sa ma apere de primii dintisori ai acestei luni intunecate pierdute intre toamna si iarna. O luna fara sarbatori in care doar aniversarea unui prieten mai poate aduce lumina. Am insirat intr-o actiune de salvare a sufletului lumanarile pe pervazul ferestrei. Vor inlocui la nevoie, atunci cand voi simtii degetele reci ale intunericului cautandu-ma, lumina lunei. Seara se va lasa din nou mult mai rapid decat mi-o doresc.

Ma uit plina de speranta la cerul intunecos deasupra mea. Ploaia trece ca printr-o sita fina, ma lasa sa o aspir, sa o simt pe obraz si se raspandeste ca o mangaiere usoara a norilor pe parul ce-mi luceste in umezeala zorilor.

Pe monitorul aflat deasupra mea se anunta deja trenul urmator. Va sosi, asa scrie pe tablita, "in scurt timp"... Aceste cuvinte laconice trezesc in mine intotdeauna o nedumerire nascuta din nelinistea ce ma cuprinde cand le citesc. O gara in care trenurile sosesc "in scurt timp"... Cand ? Exact nu se spune. Acest "scurt timp" are mereu o alta lungime - si nu doar subiectiva - pentru a sublinia teoria relativitatii. In fine, o alta informatie nu am, asa ca stau sub cerul invadat deodata de un card de

rate galagioase, in mod sigur intarziate si ele. Sper ca mijlocul de locomotie va sosi candva, intr-un timp accesibil imaginatiei mele.

Mi-e frig... La fel de frig mi-a fost si la inceputul lunii, in excursia facuta la Merseburg, Halle, Tilleda si Frankenhäusen. De ploaie ma adăpostisem in expozitia tematica "Otto I" zis si cel Mare, care dupa ce batuse ungurii jurase sa faca o dioceza la Merseburg. A si intemeiat-o in anul 968. Catedrala ridicata in stil romanic a fost mereu largita, prezentandu-se in prezent intr-un amestec de stiluri arhitecturale. Orga, re cladita si ea de mai multe ori pana ce a atins numarul impresionant de 5700 de tevi, cunoscuse in epoca ei romantica mainile lui Franz Liszt care compuse pentru ea "Preludiu si Fuga pe numele B-A-C-H". Tot aici sunt renumitele formule magice (Zaubersprüche) scrise in vechea limba germana (Althochdeutsch), care au fost prima data publicate in anul 1842 de Jacob Grimm.

Abia acum, dupa vizitarea catedralei, inteleg ca restaurantul "Ben zi Bena" nu-si trage numele din ebraica sau araba, ci intr-un mod pragmatic reia una din formulele mistice axate pe mitologia germana. "Ben zi Bena" recitase cu o voce dramatica ghida noastra frumoasa cu par rosu... "Ben zi Bena" rasunase plin de nuante ascunse si pe noi ne trecusera fiorii in beciul adanc al edificiului... "Bein zum Bein" inseamna in sa „Picioar langa picior“, iar astazi aceste cuvinte impodobesc peretii spitalului de ortopedie din Merseburg, vindecand de data aceasta nu picioarele fracturate ale cailor, ci cele ale pacientilor aflati aici.

Interesante exponate... Hartile drumurilor strabatute de Otto I, de Otto al II-lea, diplome cu peceti impresionante, tablouri genealogice.

Soldati care nu stiau sa scrie alaturi de sotii deosebit de cultivate. Am vizitat palatinatul Tilleda amintit prima data in anul 972 - cadou facut de Otto al II-lea sotiei sale bizantine, Theophanu - in timp ce ploaia imi udase pantofii infiltrandu-se pana in sufletul meu. Un grog fierbinte baut intr-un mic local rustical din apropiere m-a salvat de o raceala cumplita.

Aceeasi perdea umeda, neintrerupta, ne-a intrerupt plimbarea prin Halle, trezind in noi dorinta de a ne indeparta de acest oras aproape cu aceeasi repeziciune cu care plecase de aici Friedrich Händel. Discul ceresc de la Nebra, cu un diametru de 32 cm si o patina albastra verzuie, pe care luna, soarele si pleiadele stralucesc in aur ne-a recompensat insa, daruindu-ne o clipa de mister in aceasta ambianta concreta a muzeului istoric.

Am intrerupt drumul de intoarcere pe autostrada uda oprindu-ne la Frankenhäusen pentru a vedea pictura monumentala a lui Werner Tübke. Tematica razboaielor taranesti se intinde pe o suprafata de 1700 m² sub cupola Muzeului Panoramic. Cele 70 de scari ce urca spre acest etaj se revarsa intr-o sala care te intimpina cu o umbra sumbra deasupra careia stralucesc culorile vii ale unei creatii incepute in 1976. Pictorul a lucrat mai mult de zece ani la aceasta alegorie. Taburete largi hexagonale iti permit sa te rotesti la indicatia muzeografului, care in timp ce-ti explica simbolicul motivelor te lasa sa-i simti regretul de a fi trait neputinta infaptuirii pasului ce l-ar fi scaldat in fantana nemuririi. Ne uitam cu totii la personajele mari ale epocii ce se sprijina de marginea fantanei si-i auzim urarea finala cu un fior usor: "Fie sa reusiti sa ramaneti nemuritori!" ...

Ne indepartam in spatiul inchis al masinii sperand sa-i indeplinim urarea prin ceata lasata rapid. Voalul ei ne mentine inca un timp in vraja culorilor si al cuvintelor, dar suroaiele cerului si multitudinea accidentelor rutiere ne trezesc la realitate.

Calendarul lunii are insa inca o data majora insemnata in istoria Germaniei. Ziua de 9 noiembrie pare sa fie o zi ce graviteaza mereu cu note deosebit de grave, adanci, ce revin mereu la suprafata: 1918, 1938, 1989...

Si noi stam in fata celor 44 de lumanari aprinse in amintirea celor ucisi de nazisti in satul de langa noi... Si noi ne gandim la numele celor umiliti, chinuiti, disparuti... 9 noiembrie 1938... Noaptea pogromurilor... Cateva zile scurte mai tarziu porneste ploaia rachetelor in Israel si Gaza.

Ieri, la 21 noiembrie 2012, s-a incheiat un armistitiu... se pare ca ploaia s-a oprit...

Frigul persista inca si nu stiu ce va mai aduce aceasta luna noiembrie, ce inca nu s-a terminat.

Sper ca spre sfarsitul ei va rasari soarele prieteniei, a dragostei, a intelegerii... poate chiar astrul ceresc...